

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4491

за изменение в частта за разноските

гр. София, 26.04.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в закрито заседание на 26.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **1955** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искане на ответника - заместник изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, депозирано чрез процесуалния му представител юрк. Т. Ц., за изменение на постановеното по делото решение № 1608 от 12.03.2024 г. в частта му за разноските.

Искането се основава на твърдения, че съдебно-административното производство е по ЗПЗП и делото е без материален интерес, поради което разноските на жалбоподателя за заплатен адвокатски хонорар са дължими в размера, посочен в чл. 8, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК е постъпил писмен отговор от пълномощника на жалбоподателя - „Сифал“ ЕООД, с който оспорва основателността на искането.

Административен съд - София-град, като се запозна с доводите в искането намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Искането за изменение е предявено в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, от страна в производството, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество е частично основателно.

С решението, чието изменение се иска, съдът като е съобразил изхода на правния спор е възложил в тежест на ДФЗ своевременно претендираните от жалбоподателя разноски в общ размер на 12 080,80 лева, от които 50,00 лв. заплатена държавна такса, 3 530,80 лв. депозити за експертизи и 8 500,00 лв. - заплатено в брой адвокатско възнаграждение. Същото е под минимума съгласно чл. 7, ал. 2, т. 5, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

По твърдението за приложимост на чл. 8, ал. 2, т. 7 от Наредбата:

Разпоредбите на ал. 1 и ал. 2 на чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. уреждат различни хипотези при определяне на минималния размер на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по

административни дела без определен материален интерес – в първия случай попадат тези, които се определят според защитимия материален интерес, които препращат към разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от Наредбата, а във втория са посочени минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес в конкретно изброени случаи, един от които по т. 7 - за осъществено представителство по дела по ЗПЗП.

В случая, макар осъщественото процесуално представителство, защита и съдействие по конкретното административно дело да е по ЗПЗП, същото е с определен материален интерес, доколкото с обжалваното пред съда уведомително писмо от заявените в конкретен размер за подпомагане суми в заявлението, ответникът е извършил намаления в конкретно посочени в акта суми в общ размер на 135 588,55 лева и са начислени санкции, подлежащи на прихващане от бъдещи плащания в размер на 7853,13 лв. по Подмярка 13.1/НР 1 и 2995,89 лв. по Мярка 12/Натура 2000. Именно тази негативна за жалбоподателя част на акта, представляваща имуществени загуби и подлежащи на плащане парични санкции, е била предмет на проверка за законосъобразност пред първоинстанционния съд.

Ето защо и доколкото оспореното уведомително писмо има стойностно изражение, съответстващо на засегнатия имуществен интерес на страната, съдът намира, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 8, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредбата. В този смисъл: определение № 1144 от 31.01.2024 г. по адм. дело № 279/2024 г. на ВАС, V о., решение № 11912 от 04.12.2023 г. по адм. дело № 764/2023 г. на ВАС, Vо, решение № 9603 от 12.10.2023 г. по адм. дело № 1244/2023 г. на ВАС, Vо., решение № 7286 от 19.07.2022 г. по адм. дело № 3179/2022 г. на ВАС, Vо.

Аргумент в подкрепа на горния извод е и практиката на ВАС при администриране на касационните жалби по този вид дела, съобразно която държавната такса за касационното производство се определя по реда на чл. 227а, ал. 3 АПК – пропорционално на материалния интерес на спора.

Едновременно с това, съдът съобразява, че с решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 г., е прието, че: 1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на

ограничаващите конкуренцията споразумения и практики; 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Горепосоченото решение на Съда на Европейския съюз е задължително за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК. С оглед тълкуванията в него и като съобрази фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените съдебни заседания, извършените от пълномощника на жалбоподателя процесуални действия, респ. обема на предоставената от него правна защита, съдът намира, че дължимите на страната разноски следва да се намалят и определят в общ размер на 7 580,80 лв., от които 50,00 заплатена държавна такса, 3 530,80 лв. депозити за експертизи и 4 000,00 лв. - адвокатско възнаграждение, за размера на което съдът се позовава на решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 г. Размерът на така определеното възнаграждение съдът намира, че напълно отговаря на характера на производството, на сложността на правните и фактически обстоятелства и установявания, и на обема на реално осъществените от адвокат Т. процесуални действия.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, вр. чл. 144 АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 75-и състав

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение № 1608 от 12.03.2024 година, постановено по административно дело № 1955/2023 година по описа на АССГ в частта на присъдените разноски, като: ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на „СИФАЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], район Л., [улица], разноски по делото в размер на 7 580,80 лева (седем хиляди петстотин и осемдесет лева и 80 стотинки).

На основание чл. 248, ал. 3, изр. второ ГПК, вр. чл. 144 АПК определението може да бъде обжалвано чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс.

СЪДИЯ: